

— Не е смѣшно! — погледна го тя съ присторена строгостъ. — Видишъ колко сме закѣсали! Колко сме потънали въ сиромашия и борчове! Само аргатуваме на чорбаджиитѣ, само се трепимъ за тѣхъ. . .

— Та за това се и боримъ майко, — да не аргатуваме и каквото изработиме, наше да си е!

— Хубаво е, бе сине, ама ако те затворятъ, нали ти ни си едничката помощъ... Тейко ти е половинъ човѣкъ отъ войната. . . Видишъ го, надна, не държи. . .

— Не може инѣкъ...

— И защо да не може?

— Защото... ей тѣй нѣ!

Тя кимна печално съ глава.

— Божичко мили, — помисли си, — и какъ го казва, какъ!

Влѣзе стариятъ. Той седна до огнището, зави малко тютюнъ съ парче отъ мръсенъ вестникъ, запуши и се закашля дълбоко и задавено.

— Опустѣло! — изруга съ досада и плюна. — Отровиха ме проклетитѣ му вестници!..

Искаше да подхване нѣкаква друга рѣчь, да надума пакъ вироглавия си синъ, но майката и Ангелъ мълчаха, заети съ мислитѣ си.

— Ще вечеряме ли? — попита той.

— Щемъ, щемъ.

— Децата кжде сж?

— Станка се нахрани, пѣкъ Петърчо заспа гладенъ.

— Слагай тогазъ. Ангелъ може да бърза.

— Не ми се спи, — рече синътъ.

— Знамъ че не ти се спи. Ама може на събрание да идешъ.

— Тази вечеръ нѣмаме. Утре.

— Слушай, Анго, — обърна се тежко и се-